

Сякаш пламъци руконах в жилите на Николай. Най-скъпата му мечта се изпълваше. Какво от това, че едното му око боледуваше. Той беше доволен само с другото да гледа. Като малък майка му беше сипала някакви капки в лявото му око, направени по съветите на някаква комшийка. От тогава с лявото око той виждал доста замъглено. И все пак ненаситна била жаждата му да гледа, да съчетава линии и багри, да твори картини...

От този ден, много често Николай стоеше седнал на менджерчето, като изваяние, без да изпуска нито едно движение на баща си. Понякога му подаваше моливите или някоя линия, като се допираше до тях с благоговение. И когато веднъж даскал Христаки му подаде един чертен, като награда за вниманието и любознателността му, Николай излетя като стрела по стълбите надолу, към задния двор, сякаш носеше в ръцете си всички съкровища на света.

Отдалеч развля листа към братята си и сестрите си, които играеха на двора, като победно знаме. Струпах се всички наоколо му да гледат със страхопочитание чудната звезда, която сочеше посоките на света. Глъчката им се стам чак когато майка им ги повика да обядват. Тогава те чинно отидоха в малката постройка на дъното на двора, където бяха кухнята и стаята за хранене, заставиха едно до друго около дългата маса, по реда на възрастта си, като чакаха търпеливо майка им да почне да разсипва гостбата в паничките. Това ставаше щом се появеше бащата, винаги точен за определения час. Чак когато даскал Христаки седнаше, тогава сядяха и децата.

Отдясно на бащата беше най-големият - Димитър. До него Николай, вторият син. Отляво на даскала седнаше майката, после най-голямата дъщеря Мариола. Следваха Екатерина, Павел, Пауника, Илия... А най-малкият Хрисант беше още в ялмка. Когато майката насипеше в паничките, които стояха готови пред всекиго, децата почваха да ядат само когато бащата си отчупеше от хляба. Всички